

Plató, Teetet (150b-151d)

Sòcrates es concep a si mateix com una llevadora

Sòc.- Al meu art de la maièutica corresponen totes les coses que corresponen a les llevadores, amb l'única diferència que es tracta de fer infantar els homes, no pas a les dones, com també de vigilar com pareixen les seves ànimes, no pas els cossos. La cosa més gran del nostre art, tanmateix, consisteix a verificar en la mesura més gran possible si allò que pareix la reflexió del jove és pura aparença i mentida o bé si és quelcom de fecund i veritable. D'altra banda, em passa també igual que a les llevadores: no sóc pas fecund en saviesa, i aquella cosa per la qual ja em blasmen molts, que plantejo preguntes als altres, però que no em manifesto mai sobre cap cosa perquè no tinc gens de saviesa, és una cosa per la qual em blasmen de veritat. Heus aquí la causa d'això: fer infantar és una tasca que m'imposa el déu, mentre que m'ha llevat el poder d'engendrar. Per consegüent, jo mateix no sóc savi absolutament amb res, ni per mi mateix no he descobert res, ni hi ha res que hagi estat engendrat per la meua ànima. Ara bé, aquells qui tracten amb mi semblen primerament, alguns fins i tot completament, ignorants, però a mesura que avança el tracte i que el déu els assisteix tots progressen d'una manera meravellosa, tant des del seu punt de vista com des del punt de vista dels altres. Alhora, és un fet innegable que no han après res de mi, sinó que per si mateixos descobreixen i pareixen tantes coses belles. Nogensmenys, la causa del fet de parir és el déu i jo. És una cosa clara: molts ja han ignorat això, han cregut que ells mateixos eren la causa i m'han menyspreat. S'han persuadit ells mateixos o bé s'han deixat persuadir per altres de marxar de mi abans d'hora, abans del que devien. Van marxar de mi, van deixar avortar els fruits per una companyia dolenta i van donar una mala alimentació a allò que havien infantat per mi. Van fer més cas de les mentides i de les aparences que d'allò que era veritable. Van arribar a ser ignorants, tant des del seu punt de vista com des del punt de vista dels altres. Entre aquests hi havia Arístides, el fill de Lisímac, com també molts d'altres. Amb alguns d'aquests, quan tornen de

bell nou a demanar el meu tracte i amb les seves visions de coses fantàstiques, la divinitat que es produeix en mi m'hi impedeix de tractar, malgrat que amb alguns altres m'ho permet i tornen a progressar. Allò que experimenten, doncs, aquells qui tracten amb mi és semblant al que experimenten les que pareixen. Senten dolors, en efecte, i són omplerts de dificultats insolubles que els turmenten nit i dia, més que aquestes dones que pareixen. Tanmateix, el meu art pot suscitar i apaivagar aquests dolors. I és així com els tracto. Pel que fa a alguns, Teetet, em sembla que no estan prenyats i sé aleshores que no necessiten pas de mi. Em preocupo d'ells amb tot benvolença i, amb allò que em dicta el déu, endevino amb molta exactitud amb qui han de tractar per treure'n profit. Així n'he fet anar a molts amb Pròdic, com també molts amb d'altres homes savis i admirables.

T'explico totes aquestes coses amb tant detall, a tu que ets el millor dels joves, perquè suposo, tal com ja t'ho deus imaginar, que tu pateixes els dolors d'una concepció interior. Llaura't, doncs, a mi com a fill d'una llevadora que sóc i essent jo mateix llevador, i esforça't a respondre de la manera millor que puguis allò que se't pregunta. Alhora, si examinant alguna cosa de les que diguis judico que és aparença i no pas veritat, l'arrabasso després i la llenço lluny, no t'enfelleixis pas com les dones que pareixen el primer infant. Ja n'hi ha hagut moltes, en efecte, jove admirable, que han desconfiat tant de mi, que m'han mossegat realment després d'arrabassar-los qualsevol beneïter. No pensen pas que faig això per benvolença. Són lluny de pensar que cap déu no és malvolent envers els homes i que tampoc jo no els tracto d'aquesta manera per malvolença, sinó que la llei divina no em permet de cap manera donar suport a la mentida i ocultar la veritat. Per tant, Teetet, torna a començar i intenta de dir què és la ciència. I no diguis pas que no ets capaç de fer-ho, perquè, si el déu ho vol i t'atorga l'energia humana, en seràs capaç.